wasto: ſeſt ſinno noud on ärraarwamatta, ja ärramoiſtmatta ſinno teed.“

Siis läks wannake, pibel kaenlo al, saunaſt wälja, ja piddi ſedda mõldrile wima ärramũa. Mõlder ellas ſeält paar wersta, metſa tagga. Tee peäl mõtles ta monne mõda läinud parrema aia peäle, ja hälledus aias ta ſilmawet jooksma, — nũũd ta piddi omma wimiſt ja keigekallimat warra ärra andma. Kui ta pole maad olli ärra käinud, istus ta tee äre ühhe poõſa alla rohho peäle mahha jalga puhkama, lõi weel kord omma armſa ramato umbes lahti, ja tullid ta kätte need ſannad: „Hũa mind appi ahhastusſe päwal, ſiis ma tahhan ſind ärrapeästa, et ſa wõttad mind kita.“ Siis lõi wannake ſilmad taewa pole, ja õhkas ſelle pole, kes linnud toidab ja lillekesſed kattab. Kui ta Pea jälle mahha waus, näggi ta ũht krono meeſt metſa takka tullewad. Kui ta liggi ſai, tunnistas wannake, ja — nago walk pimmedal ööl paistab, nenda käis rõõm ta ſüddameſt läbbi, ſe kronomees olli — ta poeg Hinrek. Otſego nore põlwe rammo olleks ta ſoonte ſisſe ſanud, ta tousis ũlles ja ütles ühhe korra teiſe järrele: „Mo poeg! mo poeg Hinrek! ja langes poia kaela ũmber, ja ka poeg issa kaela ũmber. Sedda rõmo! — Agga pärraſt küſsis poeg, mis ta ſia tulnud. Siis räkis issa omma kibbeduſt ja ſedda hälledat luggu, et ta omma piibli piddi tahtma ärra anda. Rõmoga wõttis poeg ramato, mis issaſt rohho peäle jänud, ja ütles: „Oh Jummal tännatud! weel parrajal aial on ta mind ſaatnud, ja on mind õnnistanud, et ſedda kalliſt wannematte-wannematte pärranduſt polle tarwis ärra anda. — Ja mollemad läkſid issa ſauna pole.

Kui wanna emma oues meeſt poiaga näggi tullewad, jäi ta wärriſema rõmo pärraſt, ja nuttis poia ũmber kaua. Selſammal rõmo-päwa õhtal wõttis wanna Mart omma piibli, andis poia kätte, ja ütles: „Se ramat, mo poeg, ärgo lahkugo ſinnuſt, ſe ſadab ſulle ja ſo koiale õnnistuſt.“